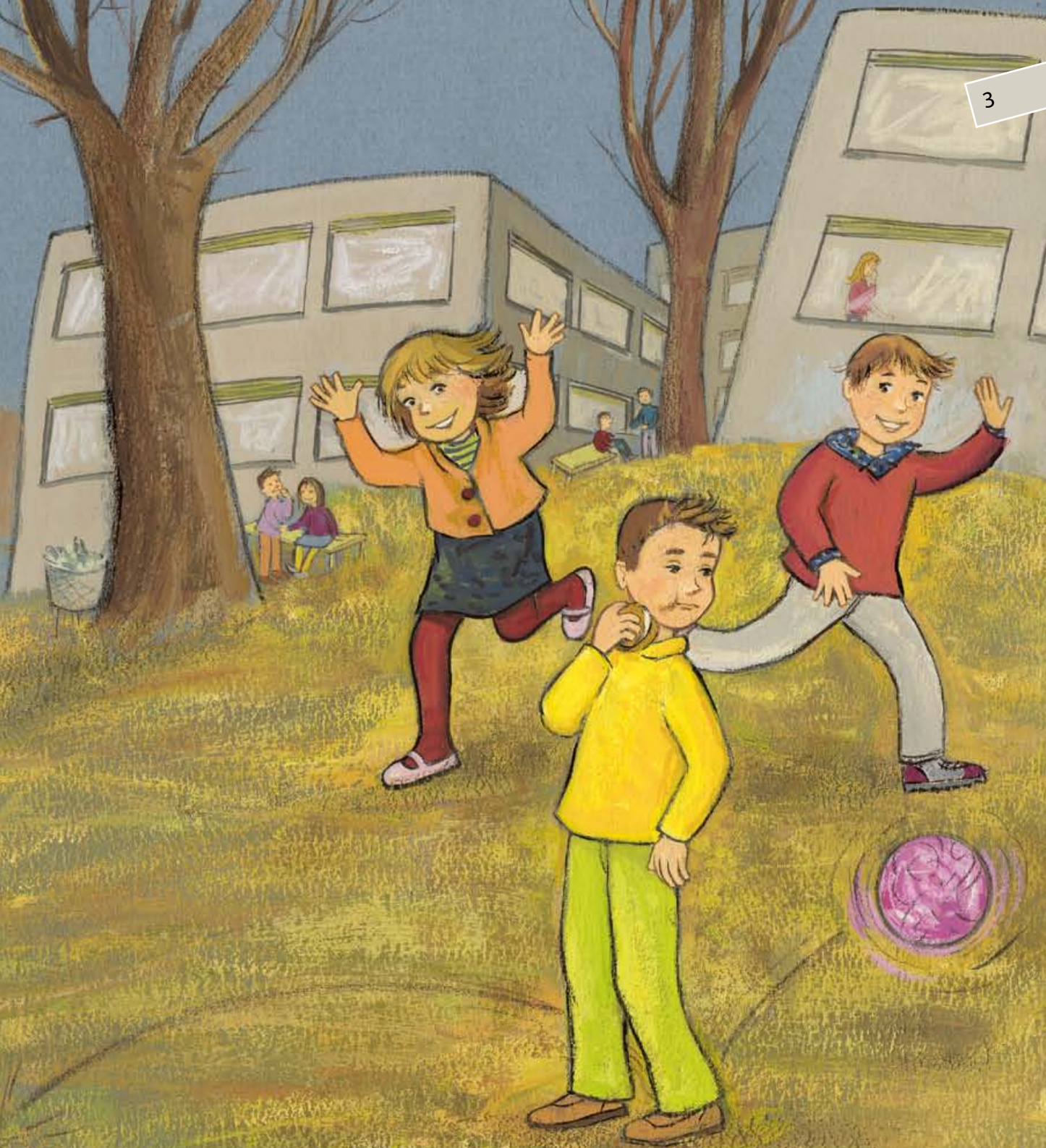

La vigília de les
vacances de Nadal
Sóc la mestra d'en
Sebastià.

En Sebastià està
trist darrerament.
Va començar el curs
content i feliç. Era el
mateix Sebastià de l'any
passat, graciós i juganer,
una mica més gran
que la resta, una mica
desmanyotat a l'hora de
córrer, a l'hora de parlar,
a l'hora d'aprendre...

Un nen que es feia estimar, un nen que els altres ajudaven i que tractaven amb estima.
–Corre, Sebastià, corre! –l’animaven tots.
Però alguna cosa li passa darrera, i començo a sospitar de què es tracta.
En Sebastià té un problema que li impedeix d’aprendre al ritme dels altres. De parlar, parla bastant bé, i es fa entendre. De pintar, pinta a la seva manera, i es diverteix. De jugar, juga amb tots, i s’ho passa bé.
–Corre, Sebastià, corre! –li diem tots.

El problema és que enguany tots els nens de la classe han après a llegir, i en Sebastià encara res. Els altres nens l'ajuden, la professora de reforç l'ajuda, jo l'ajudo, però sabem que li costarà molt.

